

rębnych statutach emerytalnych, uważa się za okresy odpowiedniego ubezpieczenia emerytalnego w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych.

2. W razie przejścia pracownika b. izb przemysłowo-handlowych do zakładu pracy, którego pracownicy objęci są ubezpieczeniem emerytalnym poza Zakładem Ubezpieczeń Społecznych, okresy zatrudnienia, określone w ust. 1, podlegają zaliczeniu do okresów, uzasadniających prawo do świadczeń emerytalnych według przepisów właściwych dla nowego zatrudnienia bez obowiązku przekazania składek.

3. Statutami, o których mowa w ust. 1, są: Statut Pensyjny Urzędników i Sług Izby Handlowej i Przemysłowej w Krakowie, Statut Pensyjny Urzędników i Sług Izby Handlowej i Przemysłowej w Bielsku, Statut Urzędniczy b. Izby Grudziądzko-Starogardzkiej, statuty emerytalne izb przemysłowo-handlowych w Katowicach, Lublinie, Łodzi i Poznaniu oraz statuty emerytalne izb przemysłowo-handlowych, których siedziby położone były w 1939 r. na obszarach należących obecnie do ZSRR.

§ 2. 1. Osoby, które na podstawie statutów wymienionych w § 1 ust. 3 nabyły przed wejściem w życie niniejszego zarządzenia uprawnienia do zaopatrzenia emerytalnego, wdowiego lub sierociego, nabywają prawo do odpowiednich rent emerytalnych w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych, jeśli odpowiadają poza tym innym

warunkom, uzasadniającym prawo do tych rent, określonym w przepisach o ubezpieczeniu społecznym.

2. Do wymiaru rent osób, określonych w ust. 1, mają zastosowanie postanowienia rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 marca 1949 r. w sprawie wysokości świadczeń rentowych w ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 120).

§ 3. Osoby, które otrzymywały z b. izb przemysłowo-handlowych specjalne zaopatrzenia emerytalne (tzw. dary z łaski), będą je otrzymywać nadal z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w dotychczasowej wysokości z tym zastrzeżeniem, że wysokość ich nie może przekraczać odpowiednich rent emerytalnych, ustalonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 8 marca 1949 r. w sprawie wysokości świadczeń rentowych w ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 120).

§ 4. Do stwierdzenia okoliczności, dotyczących przebiegu zatrudnienia w b. izbach przemysłowo-handlowych i związanych z nim uprawnień, właściwy jest Centralny Urząd Drobnej Wytwórczości.

§ 5. Kwoty, wypłacone uprawnionym w okresie od dnia 1 lipca 1950 r. do dnia ogłoszenia niniejszego zarządzenia, Zakład Ubezpieczeń Społecznych zachowuje na poczet świadczeń, przewidzianych w §§ 2 i 3.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1950 r.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania
Gospodarczego: w z. F. Blinowski

443

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW GOSPODARKI KOMUNALNEJ I KOLEI

z dnia 29 marca 1951 r.

w sprawie przekazania Miejskiego Przedsiębiorstwa Przetokowego w Bytomiu przedsiębiorstwu państwowemu „Polskie Koleje Państwowe“.

Na podstawie § 3 uchwały Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 5 kwietnia 1950 r. w sprawie przekazywania przedsiębiorstw, zakładów lub ich części między państwowymi jednostkami gospodarczymi (Monitor Polski Nr A-47, poz. 532) zarządza się, co następuje:

§ 1. Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Bytomiu przekazuje, a przedsiębiorstwo państwowe „Polskie Koleje Państwowe“ przejmie z dniem 1 maja 1951 r. Miejskie Przedsiębiorstwo Przetokowe w Bytomiu.

§ 2. Przekazanie nastąpi w trybie i na warunkach przewidzianych w §§ 4 i 5 uchwały Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 5 kwietnia 1950 r. (Monitor Polski Nr A-47, poz. 532).

§ 3. Koszty związane z przekazaniem ponosi przedsiębiorstwo państwowe „Polskie Koleje Państwowe“.

Minister Gospodarki Komunalnej: K. Mijał

Minister Kolei: w z. R. Strzelecki

444

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 30 marca 1951 r.

w sprawie zasad finansowania i bankowej kontroli kapitalnych remontów przedsiębiorstw działających na zasadach rozrachunku gospodarczego.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 188) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się następujące zasady finansowania i bankowej kontroli kapitalnych remontów.

§ 2. Banki finansujące kapitalne remonty kierują się w zakresie finansowania i bankowej kontroli kapitalnych remontów odpowiednimi przepisami:

1) instrukcji Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 30 o ogólnych zasadach planowania,

wykonywania i finansowania remontów obiektów majątku trwałego jednostek gospodarki narodowej, zatwierdzonej zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 179 z dnia 21 lipca 1950 r. w sprawie ogólnych zasad planowania, wykonywania i finansowania remontów;

2) załączników Nr 4 i 5 do instrukcji Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 65 o sporządzaniu planu remontów w gospodarce komunalnej oraz o sporządzaniu planu remontów kapitalnych i innych robót mających na celu poprawę warunków

mieszkaniowych, zatwierdzonej zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 195 z dnia 2 sierpnia 1950 r.;

3) uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 maja 1950 r. w sprawie zasad finansowania kapitalnych remontów przedsiębiorstw na rozrachunku gospodarczym (Biuletyn PKPG Nr 10, poz. 129);

a ponadto, celem zapewnienia jednolitości działania, przepisami niniejszego zarządzenia.

§ 3. 1. Ilekroć jest mowa w niniejszym zarządzeniu o przedsiębiorstwach bez określenia ich charakteru, należy rozumieć rozliczające się z budżetem centralnym lub z budżetami terenowymi działające na zasadach pełnego rozrachunku gospodarczego lub pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego:

- 1) przedsiębiorstwa państwowe;
- 2) centrale spółdzielczo-państwowe;
- 3) przedsiębiorstwa, zorganizowane w formie spółek prawa cywilnego lub handlowego, w których Skarb Państwa lub osoby prawa publicznego posiadają udział lub wkład wynoszący powyżej 50% kapitału zakładowego;
- 4) przedsiębiorstwa pod zarządem państwowym;
- 5) zakłady i gospodarstwa pomocnicze należące do jednostek, których wydatki i dochody brutto są objęte budżetami, oraz
- 6) rozliczające się z budżetami terenowymi zakłady przedsiębiorstw komunalnych, działające na wewnętrznym ograniczonym rozrachunku gospodarczym.

2. Ilekroć jest mowa w niniejszym zarządzeniu o bankach, należy rozumieć banki właściwe dla finansowania kapitalnych remontów, którymi są banki finansujące eksploatację przedsiębiorstw.

3. Ilekroć jest mowa w niniejszym zarządzeniu o akumulacji funduszu amortyzacyjnego, należy rozumieć:

- 1) w zakresie przedsiębiorstw, wymienionych w ust. 1 — akumulację tej części funduszu amortyzacyjnego, która pozostaje na sfinansowanie kapitalnych remontów po odprowadzeniu kwot przewidzianych w planie sfinansowania inwestycji do odprowadzenia na rachunek indywidualnej amortyzacji lub na rachunek scentralizowanej amortyzacji;
- 2) w zakresie przedsiębiorstw spółdzielczych — akumulację tej części funduszu amortyzacyjnego, która przeznaczona została na sfinansowanie kapitalnych remontów.

4. Postanowienia niniejszego zarządzenia, dotyczące remontów awaryjnych i rezerwy awaryjnej, nie mają zastosowania do przedsiębiorstw komunalnej gospodarki mieszkaniowej (zarządów nieruchomości).

§ 4. Źródłem pokrycia należności za kapitalne remonty składników majątku trwałego przedsiębiorstwa są:

- 1) dla remontów objętych planem rzeczowo-finansowym kapitalnych remontów przedsiębiorstwa:
  - a) nie wykorzystane saldo funduszu amortyzacyjnego, pozostające na rachunku kapitalnych remontów przedsiębiorstwa na początku roku, pomniejszone o saldo rezerwy awaryjnej,
  - b) fundusz amortyzacyjny, akumulowany na rachunku kapitalnych remontów przedsiębiorstwa, pomniejszony o zaewidencjonowaną na tymże rachunku rezerwę awaryjną,
  - c) fundusze amortyzacyjne, zakumulowane przez inne przedsiębiorstwa, przeniesione na rachunek kapitalnych remontów przedsiębiorstwa (§ 8),

jeżeli własna akumulacja przedsiębiorstwa nie wystarcza na pokrycie kosztów remontów przewidzianych jego planem rzeczowo-finansowym kapitalnych remontów,

- d) kredyt antycypacyjny na poczet akumulacji funduszu amortyzacyjnego własnego lub zapewnionych przeniesień funduszu amortyzacyjnego innych przedsiębiorstw w granicach kwot planowanej własnej akumulacji w roku bieżącym i przeniesień formalnie zadysponowanych przez właściwe jednostki nadrzędne,
  - e) kredyt antycypacyjny na poczet akumulacji funduszu amortyzacyjnego roku przyszłego,
  - f) ponadto w przedsiębiorstwach komunalnej gospodarki mieszkaniowej (zarządach nieruchomości) — środki właściwego budżetu terenowego na remonty domów mieszkalnych w przypadkach określonych w systemie finansowym tych przedsiębiorstw (zarządów nieruchomości);
- 2) dla remontów kapitalnych awaryjnych:
    - a) nie wykorzystane saldo rezerwy awaryjnej, pozostające na rachunku kapitalnych remontów przedsiębiorstwa na początku roku,
    - b) część funduszu amortyzacyjnego, akumulowanego na rachunku kapitalnych remontów przedsiębiorstwa, przeznaczona na rezerwę awaryjną, w wysokości ustalonej zarządzeniem władzy nadrzędnej przedsiębiorstwa,
    - c) środki z rezerwy awaryjnej innych przedsiębiorstw, przeniesione na rachunek kapitalnych remontów przedsiębiorstwa (§ 8 pkt 2), jeżeli rezerwa awaryjna przedsiębiorstwa nie wystarcza na pokrycie jego remontów awaryjnych,
    - d) kredyt antycypacyjny na poczet akumulacji środków określonych w pkt b) i c) w ramach planowej akumulacji własnej w bieżącym roku i przeniesień formalnie zadysponowanych przez właściwe jednostki nadrzędne,
    - e) kredyt antycypacyjny na poczet akumulacji funduszu amortyzacyjnego roku przyszłego w części przeznaczonej na rezerwę awaryjną.

§ 5. Źródłem pokrycia należności za kapitalne remonty składników majątku trwałego przedsiębiorstw spółdzielczych są:

- 1) dla remontów objętych planem rzeczowo-finansowym kapitalnych remontów:
  - a) nie wykorzystane saldo funduszu amortyzacyjnego, pozostające na rachunku kapitalnych remontów na początku roku, pomniejszone o saldo rezerwy awaryjnej,
  - b) fundusz amortyzacyjny, akumulowany na rachunku kapitalnych remontów przedsiębiorstwa spółdzielczego, pomniejszony o zaewidencjonowaną na tymże rachunku rezerwę awaryjną,
  - c) kredyt antycypacyjny na poczet akumulacji funduszu amortyzacyjnego roku bieżącego,
  - d) pożyczki uzyskane z funduszu inwestycyjnego właściwej centrali spółdzielni;
- 2) dla remontów kapitalnych awaryjnych:
  - a) nie wykorzystane saldo rezerwy awaryjnej, pozostające na rachunku kapitalnych remontów przedsiębiorstwa na początek roku,
  - b) część funduszu amortyzacyjnego, akumulowanego na rachunku kapitalnych remontów, przeznaczona na rezerwę awaryjną w wysokości ustalonej zarządzeniem władzy nadrzędnej przedsiębiorstwa,
  - c) kredyt antycypacyjny na poczet akumulacji rezerwy awaryjnej roku bieżącego,

d) pożyczki uzyskane z funduszu inwestycyjnego właściwej centrali spółdzielni.

§ 6. W przypadkach przeniesień, o których mowa w § 4, w żadnym razie nie mogą być przenoszone środki z rezerwy awaryjnej na sfinansowanie remontów objętych planem rzeczowo-finansowym.

§ 7. Źródłem pokrycia należności za kapitalne remonty przeprowadzane w obcych obiektach przez przedsiębiorstwa, wymienione w § 3 ust. 1, są środki obrotowe przedsiębiorstwa, które przeprowadza remont. Odrębne przepisy określają źródła, z jakich pokrywają tego rodzaju remonty przedsiębiorstwa spółdzielcze.

§ 8. Akumulacja środków określonych w §§ 4 i 5 odbywa się zgodnie z powołaną w § 2 pkt 3 uchwałą Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 maja 1950 r., z zastosowaniem następujących dodatkowych przepisów:

1) Jednostki nadrzędne przedsiębiorstw dostarczają brakujących poszczególnym przedsiębiorstwom środków na pokrycie kosztów realizacji zatwierdzonego planu rzeczowo-finansowego kapitalnych remontów lub kosztów remontów awaryjnych w drodze dokonywania przeniesień, wymienionych w § 4 pkt 1 lit. c) i pkt 2 lit. c).

Dyspozycje w sprawie wymienionych przeniesień sporządzane są przez właściwe jednostki na specjalnych formularzach i przekazywane w czterech egzemplarzach przedsiębiorstwu, którego środki są przenoszone.

Przedsiębiorstwo, po stwierdzeniu możliwości wykonania dyspozycji przeniesienia, jeden egzemplarz dyspozycji zatrzymuje w swoim posiadaniu, pozostałe zaś egzemplarze przesyła: bankowi finansującemu przedsiębiorstwo, którego środki są przenoszone, bankowi finansującemu przedsiębiorstwo, dla którego środki są przenoszone, i przedsiębiorstwu, dla którego środki są przeznaczone.

Przedsiębiorstwo stwierdza możliwość wykonania dyspozycji, jeżeli kwota przenoszona nie przekracza różnicy między kwotą jego rocznej akumulacji amortyzacji na kapitalne remonty a kwotą dokonanych na poczet tej akumulacji zaangażowań.

Jeśli zmniejszeniu podlegają kwoty przeznaczone na planowane kapitalne remonty, wówczas dyspozycja powinna zawierać określenie, które pozycje planu mają być zmniejszone lub skreślone.

2) Właściwość jednostek nadrzędnych do udzielania dyspozycji, o których mowa w pkt 1, w odniesieniu do przedsiębiorstw podlegających władzom terenowym określa § 12 uchwały Rady Ministrów z dnia 6 września 1950 r. w sprawie zasad organizacji finansowej i systemu finansowego przedsiębiorstw podlegających władzom terenowym (Monitor Polski Nr A-102, poz. 1284).

3) Środki, określone w § 4 pkt 1 lit. f), przelewane będą z budżetów terenowych na rachunki kapitalnych remontów zainteresowanych przedsiębiorstw po wyczerpaniu przez nie własnej i redystrybuowanej amortyzacji i zgodnie z przepisami o wykonaniu budżetu Państwa i rachunkowości budżetowej.

4) Przedsiębiorstwa obowiązane na zasadzie dyspozycji, o których mowa w pkt 1, do przeniesienia środków z własnego funduszu amortyzacyjnego na rzecz innego przedsiębiorstwa dokonują tych przeniesień w następującym trybie:

a) jeżeli na swym rachunku kapitalnych remontów mają nie wykorzystane zakumulowane środki, pokrywające całość zadysponowanego przeniesienia, i środki te nie są zaangażowane na pokrycie należności za ich własne kapitalne remonty, przelewają bezzwłocznie pełną kwotę przeniesienia na rachunek kapitalnych remon-

tów przedsiębiorstwa, na rzecz którego wydano dyspozycje;

b) jeśli nie wykorzystane zakumulowane środki częściowo tylko są zaangażowane na pokrycie należności za własne remonty, przelewają niezwłocznie różnicę między kwotą nie wykorzystaną zakumulowaną a kwotą zaangażowaną, przy czym jeśli różnica ta nie pokrywa kwoty przeniesienia, w tym samym trybie ustalają kwoty dalszych przelewów przy każdej z comiesięcznych wpłat na swój rachunek kapitalnych remontów aż do pokrycia pełnej kwoty przeniesienia;

c) jeśli wysokość środków zaangażowanych na własne remonty przewyższa środki już zakumulowane, wówczas przedsiębiorstwo obowiązane do przenoszenia dokonuje przelewów na rzecz przedsiębiorstwa, dla którego zadysponowano przeniesienie, po zakumulowaniu pełnej kwoty niezbędnej na pokrycie własnych remontów.

Banki prowadzące rachunki kapitalnych remontów przedsiębiorstw, których środki są przenoszone, obowiązane są dopilnować określonego w niniejszym punkcie trybu realizowania przeniesień, pozostawiając bez wykonania dyspozycje, sporządzone z pominięciem wymienionych w niniejszym punkcie zasad.

5) Jeżeli względy gospodarcze uzasadniają szybsze ukończenie remontu niż pozwala na to akumulacja środków, określonych w § 4 pkt 1 lit. a) — c), pkt 2 lit. a)—d) i § 5 pkt 1 lit. a) i b) oraz pkt 2 lit. a) i b), banki na wniosek zainteresowanego przedsiębiorstwa udzielają mu kredytu antycypacyjnego w granicach różnicy między planowanymi do uzyskania środkami z tych źródeł a kwotami faktycznie zakumulowanymi. Kredyt ten udzielany jest w miarę potrzeby pokrywania należności, nie znajdujących pokrycia w zakumulowanych już środkach, spłacany zaś jest przez bank z urzędu z akumulowanych środków pochodzących ze źródeł, na które został udzielony.

6) Kredyt antycypacyjny, o którym mowa w § 4 pkt 1 lit. e) i pkt 2 lit. e), udzielany jest przez banki wyłącznie na zlecenie Ministerstwa Finansów, wydane na wniosek właściwej władzy naczelnej przedsiębiorstwa, zaopiniowany przez Państwową Komisję Planowania Gospodarczego. Do wniosku władza naczelna dołącza:

a) stwierdzenie właściwego banku, że dane przedsiębiorstwo wykorzystało już ponad 60% swego limitu na remonty zaplanowane na dany rok;

b) oświadczenie własne, iż wszystkie możliwości dokonania przeniesień środków z innych przedsiębiorstw zostały już wyczerpane.

7) W wyjątkowych przypadkach władze naczelne mogą występować o udzielenie kredytu, o którym mowa w pkt 6, mimo niewykorzystania przez przedsiębiorstwa limitu roku bieżącego powyżej 60%. W tych przypadkach w zamian oświadczenia władzy naczelnej, o którym mowa w pkt 6, obowiązuje oświadczenie, że plan roczny remontów został pod względem rzeczowym wykonany powyżej 60%, a reszta limitu finansowego, jaka pozostanie po opłaceniu wykonanych robót, nie pokryje kosztów kapitalnych remontów niezbędnych do wykonania w roku bieżącym.

8) Zarządzenia Ministra Finansów:

a) z dnia 22 stycznia 1951r. w sprawie trybu udzielania kredytów antycypacyjnych na poczet amortyzacji roku następnego bez obowiązku uzyskania

uprzedniej zgody Ministerstwa Finansów (Monitor Polski Nr A-11, poz. 169),

b) z dnia 12 stycznia 1951 r. w sprawie wyrównywania różnic między kwotami akumulacji funduszu amortyzacyjnego, zgłoszonymi do planu sfinansowania inwestycji na rok 1951, a kwotami akumulacji funduszu amortyzacyjnego, zaplanowanymi w planach finansowych przedsiębiorstw, określają przypadki, w których może być zastosowany uproszczony tryb udzielania przez banki kredytu, o którym mowa w pkt 6, bez uzyskania uprzedniej zgody Ministerstwa Finansów.

§ 9. Odrębne przepisy określają sposób finansowania remontów kapitalnych przeprowadzanych przez oddanie obiektu poddawanego remontowi przedsiębiorstwu dokonującemu remontu i uzyskanie od tego przedsiębiorstwa innego wyremontowanego obiektu tego samego typu.

§ 10. Podstawą do finansowania kapitalnych remontów dla banków są:

- 1) plany rzeczowo-finansowe kapitalnych remontów, sporządzone przez przedsiębiorstwa i zatwierdzone przez właściwe jednostki nadrzędne;
- 2) decyzje pisemne jednostek nadrzędnych, właściwych do zatwierdzania planów rzeczowo-finansowych, o przeprowadzanych zmianach w planach rzeczowo-finansowych lub o wprowadzeniu do planów nowych lub skreśleniu zamieszczonych w nich pozycji;
- 3) protokoły konieczności, sporządzane przez przedsiębiorstwa dla kapitalnych remontów awaryjnych. Protokoły te powinny być następnie potwierdzone przez jednostkę nadrzędną przedsiębiorstwa;
- 4) decyzje własne o udzieleniu kredytów antycypacyjnych, powzięte na zasadach ustalonych w niniejszym zarządzeniu.

§ 11. 1. Dysponentem środków, określonych w §§ 4 i 5, jest przedsiębiorstwo, na którego rachunku środki są zakumulowane.

2. W treści przekazywanych bankowi do wykonania przelewów przedsiębiorstwo obowiązane jest zamieszczać klauzulę potwierdzającą zgodność dyspozycji z planem rzeczowo-finansowym kapitalnych remontów.

3. W odniesieniu do należności płatnych w drodze inkasa bankowego przedsiębiorstwo obowiązane jest również w zleceniu pokrycia stwierdzić zgodność nakładu z planem rzeczowo-finansowym kapitalnych remontów. Brak takiego zawiadomienia będzie przez bank uważany za potwierdzenie zgodności.

§ 12. 1. Jeżeli:

- 1) przedsiębiorstwo przekaze bankowi do wykonania dyspozycję wypłaty, dotyczącą remontu nie umieszczonego w planie rzeczowo-finansowym kapitalnych remontów, lub
- 2) bank stwierdzi, że faktura podlegająca z braku zlecenia przedsiębiorstwa pokryciu z urzędu dotyczy remontu nie przewidzianego w planie rzeczowo-finansowym kapitalnych remontów —

bank nie dokona wypłaty i zawiadomi o tym bezzwłocznie właściwą jednostkę nadrzędną oraz swoją centralę.

2. Jeżeli:

- 1) przedsiębiorstwo przekaze bankowi do wykonania dyspozycję wypłaty, dotyczącą remontu umieszczonego w planie, lecz w sumie przewyższającej kwotę właściwej pozycji planu, lub
- 2) bank stwierdzi, że faktura podlegająca z braku zlecenia przedsiębiorstwa pokryciu z urzędu dotyczy

remontu przewidzianego w planie, lecz suma faktury przewyższa kwotę właściwej pozycji planu — bank dokona przelewu w ramach ogółu środków przeznaczonych na sfinansowanie kapitalnych remontów przedsiębiorstwa zawiadamiając o tym równocześnie właściwą jednostkę nadrzędną przedsiębiorstwa.

3. Jednostka nadrzędna, o której mowa w ust. 1 i 2, obowiązana jest w przypadkach określonych w ust. 1 i 2 przekazać bankowi w terminie 14 dni od daty zawiadomienia decyzję w sprawie ewentualnej zmiany planu lub pokrycia różnicy wynikającej w przypadkach określonych w ust. 2.

§ 13. 1. Zgodnie z jednolitym planem kont, ustalonym dla banków, banki obowiązane są prowadzić odrębne konta:

- 1) środków na kapitalne remonty;
- 2) wypłat na kapitalne remonty;
- 3) kredytów antycypacyjnych na kapitalne remonty.

2. Na rachunkach kapitalnych remontów przedsiębiorstwa, prowadzonych w ramach wymienionych wyżej kont, banki obowiązane są ewidencjonować:

- 1) wpłaty własnego funduszu amortyzacyjnego przedsiębiorstwa;
- 2) wpłaty funduszu amortyzacyjnego, dokonywane przez inne przedsiębiorstwa w trybie przeniesień;
- 3) wypłaty własnego funduszu amortyzacyjnego na kapitalne remonty;
- 4) wypłaty własnego funduszu amortyzacyjnego na rzecz innych przedsiębiorstw (dokonane w trybie przeniesień);
- 5) kredyty, udzielone przedsiębiorstwu na poczet akumulacji funduszu amortyzacyjnego roku bieżącego;
- 6) kredyty, udzielone przedsiębiorstwu na poczet akumulacji funduszu amortyzacyjnego roku następnego.

Ewidencję powyższą banki obowiązane są prowadzić w taki sposób, aby zachowany został podział środków na kapitalne remonty planowane oraz na rezerwę awaryjną.

§ 14. 1. Odpowiedzialność za właściwe zakwalifikowanie poszczególnych remontów do kategorii kapitalnych remontów ponosi przedsiębiorstwo sporządzające plan rzeczowo-finansowy kapitalnych remontów oraz jednostka nadrzędna plan ten zatwierdzająca.

2. W związku z przepisem ust. 1 na fakturach i rozliczeniach przedstawianych bankowi do zapłaty, a dotyczących remontów przedsiębiorstwa, wymienione w § 3 ust. 1 i ust. 3 pkt 2, obowiązane są zamieszczać podpisaną przez głównego (starszego) księgowego lub osobę przez niego upoważnioną klauzulę treści następującej: „Dotyczy remontu kapitalnego (średniego, bieżącego). Koszt remontu stanowi... % wartości obiektu”. Ponadto w przypadku zlecenia pokrycia faktury (rozliczenia) za remont średni lub kapitalny z rachunku kapitalnych remontów faktura (rozliczenie) powinna zawierać oświadczenie, podpisane przez głównego mechanika lub osobę do tego upoważnioną, stwierdzające, że remont kapitalny (średni) nie spowodował zmiany przeznaczenia lub modernizacji kwalifikującej remont do inwestycji. W przypadkach, gdy wartość inwentarzowa (według ceny nabycia) remontowanego obiektu znacznie odbiega od wartości takiego obiektu w okresie oddania go do remontu i wskutek tego koszt remontu kapitalnego spowodowałby przekroczenie 70% wartości obiektu, dopuszczalne jest komisyjne oszacowanie obiektu i ustalenie wartości realnej. Oszacowania dokonuje komisja powołana przez jednostkę nadrzędną. Wartość remontowanego obiektu, podana przez komisję, będzie służyła

jedynie do ustalenia charakteru remontu, nie będzie jednakże wprowadzona do księgowości przedsiębiorstwa.

3. Banki obowiązane są do badania zgodności dokonywanych wypłat z planem rzeczowo-finansowym, którego wypłaty dotyczą. Ponadto banki uprawnione są do:

- 1) badania, czy zaplanowane remonty odpowiadają kryteriom wartościowym lub rzeczowym ustalonym dla kapitalnych remontów w instrukcji Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 30 powołanej w § 2 pkt 1 oraz w załącznikach Nr 4 i 5 instrukcji Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 65 powołanej w § 2 pkt 2;
- 2) przeprowadzenia rzeczowej kontroli wykonania planu kapitalnych remontów.

O stwierdzonych uchybieniach w toku tego rodzaju badań bądź kontroli banki obowiązane są niezwłocznie zawiadamiać swą centralę oraz jednostkę nadrzędną właściwego przedsiębiorstwa.

§ 15. W zakresie trybu rozliczeń za dostawy, roboty i usługi, dotyczące kapitalnych remontów, mają analogiczne zastosowanie przepisy §§ 24—31 instrukcji w sprawie finansowania i bankowej kontroli inwestycji objętych planem inwestycyjnym na rok 1951, stanowiącej załącznik do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 23 stycznia 1951 r., z wyłączeniem obowiązku oznaczania faktur symbolami planu inwestycyjnego.

§ 16. 1. Przedsiębiorstwa, wymienione w § 3 ust. 1, przeprowadzające remonty kapitalne systemem gospodarczym, pokrywają związane z tym wydatki przejściowo ze środków obrotowych i w związku z tym są upraw-

nione do korzystania na ten cel z kredytu na wstępne finansowanie kapitalnych remontów wykonywanych systemem gospodarczym.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, banki obowiązane są żądać odpowiednich rozliczeń refundacyjnych za przejściowo zaangażowane środki obrotowe — na tych samych zasadach i w tych samych terminach, jakie obowiązują dla inwestycji wykonywanych systemem gospodarczym.

§ 17. Przedsiębiorstwa obowiązane są prowadzić według wzorów ustalonych dla analitycznej księgowości inwestycyjnej dziennik i karty zaangażowania dla każdego remontu oddzielnie i zapisywać na te karty wartość wynikającą z umowy zawartej z wykonawcą lub równowartość wystawionych zleceń wewnętrznych.

§ 18. W przypadkach wykonywania przez przedsiębiorstwa kapitalnych remontów systemem zleconym banki wystawiają na ich wniossek zaświadczenia potwierdzające, że dany remont znajduje pokrycie w planie rzeczowo-finansowym kapitalnych remontów danego przedsiębiorstwa pod warunkiem, że przedsiębiorstwo zlecające remont stwierdzi, iż umowna należność wykonawcy została wprowadzona na kartę zaangażowania. Równocześnie z wydaniem zaświadczenia bank winkuluje odpowiednią kwotę na rachunku kapitalnych remontów przedsiębiorstwa zlecającego wykonanie remontu.

§ 19. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*

445

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 16 kwietnia 1951 r.

w sprawie określenia okresu, za który należny czynsz (wartość czynszowa) lub wpłata na Fundusz Gospodarki Mieszkaniowej stanowi podstawę opodatkowania w podatku od lokali.

Na podstawie art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 26 lutego 1951 r. o podatkach terenowych (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 110) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Okresem, za który należny czynsz (wartość czynszowa) lub wpłata na Fundusz Gospodarki Mieszkaniowej stanowi podstawę opodatkowania w podatku od lokali, jest bieżący rok podatkowy. Należny za bieżący rok podatkowy czynsz (wartość czynszowa) lub wpłata na Fundusz Gospodarki Mieszkaniowej oblicza się na podstawie wysokości z miesiąca stycznia tego roku.

2. Jeżeli zajęcie lokalu nastąpiło w ciągu roku podatkowego, okresem, o którym mowa w ust. 1, jest okres od powstania obowiązku podatkowego do końca

bieżącego roku podatkowego. Należny za ten okres czynsz (wartość czynszowa) lub wpłata na Fundusz Gospodarki Mieszkaniowej oblicza się na podstawie wysokości z miesiąca, w którym powstał obowiązek podatkowy.

§ 2. Zmiany w podstawie opodatkowania, jakie nastąpią w ciągu roku podatkowego, powodują odpowiednie zmiany w wysokości podatku począwszy od miesiąca bezpośrednio następującego po miesiącu, w którym nastąpiła zmiana.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów.

Redakcja: Prezydium Rady Ministrów — Biuro Prac Ustawodawczych, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 46/48
Administracja: Administracja Wydawnictw Prezydium Rady Ministrów, Warszawa, ul. Bracka 20a.

Prenumerata Monitora Polskiego wynosi: cz. A — rocznie zł 45.— (termin wpłaty do dnia 20.I), półrocznie zł 27.—, cz. B. rocznie — zł 72.— (termin wpłaty do dnia 20.I), półrocznie 45.— zł. Prenumerata przyjmowana jest na okres co najmniej półroczny (od I.I i od I.VII). Prenumeratę Monitora Polskiego oraz ogłoszenia przyjmuje Administracja Wydawnictw P. R. M. w Warszawie, ul. Bracka 20a, oraz Biura Sprzedaży: Warszawa, ul. Nowowiejska 6 i Łódź, Pl. Dąbrowskiego 5 (gmach Sądu Powiatowego). Konto czekowe P.K.O. Warszawa Nr I-4797.

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji Wydawnictw Prezydium Rady Ministrów w terminie 10 do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.